

Ο Κάστιαν νέα έλπιδα του αμερικανικού κινηματογράφου

Νέο αἷμα στὸ Χόλλυγουντ
Λόρενς Κόσταν
σεναριογράφος
καὶ σκηνοθέτης

Θαυμάζει τὸν Ιάπωνα Αγίον Κουροσάβα

Στή νέα γενιά τών άνθρωπων τού όμερικανικού κινηματογράφου, έχει ωριστή φυσιογνωμία είναι ο Λώρενς Κάστναν, ον άνθρωπος που έχει γράψει τα σενάρια για τανίες από το «Αύτοκρατορία αντεπιθέται», «Κυνηγός της καμένης κιβωτίου», και «Επιστροφή τού Τζεντάλ» και πού στην συνέχεια οκνηθέτησε φίλμ σαν την «Θέμρη του ωματός», το «Μπίδοντο Χήτ» που έπαινεθηκε μάτω την ποιητική

Εχει σπουδέσει διγγλική φιλολογία, είναι σχεδόν τριανταπεντάρχης και δουλεψεις σάν διαμαρτυρητή. Τα Σαδάβατοικώμασια έγραφε σενάρια πού κανείς, δώμα, δέν θήλε νό αργάσει. Τυχερή χρονι του το 1977, όπατε σε τρεις μήνες άγραπτοναν όυ σενάρια του Σημέρα θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους άνθρωπους του ιμερικανικού κινηματογράφου, διπλά στον σημπληρυμένη και τον ίδιον ουκας. Πιερικότα δίνουμε ένα μέρος αυθεντευέξης του πρός άμερικανικό περιοδικό.

-Εχετε πει πώς τα θέματα σας παρουσιάζουν πάντα για σάς μεγάλη προσωπική σημασία. Αύτό ισχύει για όλα τα σενάρια σας;

—Δέν έκρων αν μπορώ νά δουλέψω διαφορετικά. Εχει γινει πάρουτινα στό αλυγουνταν νά θλεπειν άνθρωπους νά δουλεύουν θέματα πού τους άφηνουν αφάρους. Υπάρχουν χίλιαι-δισι λόγοι πού σε άθων νά κάνεις κάτι τέτοιο δέν θελά νά το ικριν τώρα. Εγώ προσωπικά μάλιστα πάντα θύτη ενέργεια σε παραδούντα πάντα ήδη την Αναγνωριστική ή δρά Κάρτας θεωρήσω πρώτη

τα πρόγραμματα ωστε αν σεν την αναπτύξουσαν από καποιους βουθηφέρες πηγές μου, έναν έφερα πάντα αντλήσαντας βά καταφέρων νά κατέβασμαν νέες έργα, που είναι τό διέφελται ουντουσιασμός της δημόσιων υγραφίας. Δέν πιεστέων άμως ότι είναι τό γράφωμα νά κατανάλωσα διαδικασία μηχανικήν.

—Τί ήταν έκεινο πού σάς άθησε πιο πολύ στά νά γράψετε και νά μετατρέψετε τό έλληνας σώμα;

γυρίστε το «Μποντ Χή!»
-Ας πούμε πώς όλα ξεκίνησαν από κάτι πού ένιωσα για μερικούς φίλους και συμήκους. Ήρασταν φοιτήστες στην δεκαετία 1960-70 και παρ' όλο πού ή

Γλώσσα, γράμματα, ἀριθμοί καὶ χρώματα

Νίκος Γαβριήλ Πεντζίκης ζωγράφος καὶ πεζογράφος

Μιά άναλυση τών σχέσεων
ών δυό έπιδόσεών του

Εχοντας μείνειν δι σημαντικότερους πεδάγραφους τού καρπού μας στήν Ελλάδα, δι Νίκος Ηρακλής Πεντζίκης, είναι και ένας σημαντικός ζωγράφος, ένας ωραγράφος μέντελών δική του προσωπικότητα. Και ή ζωγραφική του δεν είναι άνεβδητη άπο των λογοτυπικών του δουσιειά, καθώς και οι δύο έπιδοσεις του έδραζονται στήν επίλεκτη πού έχει έπανω τους όμοιαντα πολιτισμός, ή ελληνική μεσαιωνική θημοποιία, σε όλο της τόπον.

σύμφωνα κάπου ή Αθηνά Σχινά: «Δύο θα μπορούσαν καινείς να έμπιστη τη ζωγραφική γλώσσα του Πεντζίνη, αν παραλήπτη δεν τίνεικέριμεν με την πορεία που άκοψησε απόντας πεντεγράφος και ποιητή. Γιατί, στην προκαταβολή περίπτωση, ό δημιουργός έχει σε μεγάλο βοτόν αλλαγούγον διοικεύεται τόν θεληματισμό του γύρω από τήν φρίται και τη δομή των κειμένων στο εικαστικό του ίδιωμα. Αυτό σημαίνει πώς οι δύο αυτοί πότεροι δημιουργίες του δεν μπορούν να έξετωσουν ανέδρητη, κατεπιμορφώνομενοι δώμα συμπληρώνων έμπειρυτικά διέρευνσάντας διά χώρος το χώρο του άλλων. Καταλαβαττικά, προηγήθηκε διά πεντεγρά

Πεντζίκης, ἀφού τὸ πρώτο του
«Ἀνδρέας Δημακούδης», κυ-
φόρησε πρίν τὸν πόλεμο καὶ συ-
τιμένα τὰ 1935 (μὲ τὸ ψευδώνυ-
μον του)

ταυρικούς Κοσμούς). Η δεύτερη στη βιβλίου του (Ο πειθαμένος ή ἀνάσταση) γίνεται τό 1944 καὶ δικρονίζεται στην Πεντίκην Εκκένει τη πρώτη ἐργα των Λαζαρικήν.
τάτε οι δύο ἑπιδόσεις του-κινηται παρόληλα, με πλούσια φωτογραφία, ποστοκά και πιοτικά, το στην ἀρχή δεν ἀναγνωρίζεται σημαντικότητα του ἐργού αὐτού. Θα ἐπεντε νά φθισμόνε περισσότερο το 1968 για ότι δεῖ ή κριτική την Τοντίκην.

χρίσεις
Η έργασία της Αθηνάς Σχινάς στις δύο έποδεσί του Ν.Γ.
Πεντζκη, είναι εύστοχη και δια-
ποστοτική. Νό τι λέει σχετικά:
Ανά, έφωναλό και φωναιμό-
κοίταγμα της ψωφικής του
Πεντζκη, θα παρέπει τον θεα-
τρό νότης κατατεθεί στην άμυδρη
νευεμπερισσοτάτην, έπειδή
γιανύνει Ιδεογραμματικό το χώ-
ρον και τις μορφές του μέσα σ'
τον ολότελο με στηγματορύθματα
τοντού και απαλλοτροπονίας. Τά-

μας έν δημόσιας της όλως τά στοιχίων ουμάδασιν για τό κέρ-
πος μάς αυτοκάνοντα. Το πρόβλημα
μας δεν ήταν να υπονομεύεται,
να παρείσεται τη μορφή ή να την κα-
ραρώγησεις αλλά νά την αναδειπει-
διανωνάταις την στρατιώτικη και μέ-
μπροσία έξαργωνων των θάνα-
τος. Στον «Πειθαρένο και τήν
νόστοσατ», με μιά σειρά συμπτωμά-
των σχέζουνς ἀπό συνταραπόμαστα
αι συμπλήρωμα προδόσων και
ημιτοκτών τραγουδώντων «Η Ήρωας»
ναστατείνεται συγκροτώντας τήν
τυροκοίλια τής υπόρεξης του. Στη
αρωφακή, ἀφού καθαρίζεται τή
ορφή, με περιτήμεσεις, εκπιπτεῖ στή
μημπλέτρη θεριμόδια σχεδιαστικής
αι χρωματικής ύλης, καθώς η όργα-
νωση σύνολα που θά του έπιπτε-
σουν την συγχώνευση τήν ενονάσ-
την χράσων μέσο στο χώρο του πού
ει μεταβλήτης σχέσης επιδεπών και
ορφωμάτων καλεδούσκοπειται. Κι
κινήτα γιατί το βασικό του πρόβλημα
την ζωγραφική του δου και
την πεζογραφία του είναι δι τρόπου

Kai Η Αθηνά σύναυξεις τῇ διερεύνων τοῦ θέματος αὐτοῦ ἡ ξρονίστη για τὸν Πεντίκην φανερίσαις, ὅπατή, διάπολη, ἐξανάλογη, διαστολὴ ὑποκειμένων καὶ ὄντικεμένου, κατακερματίζεις καὶ ἀλλοτρίων, γι' αὐτὸν κύριον ἔλεμψα τοι εἶναι νά την ἔξοστρακιάν ανησητάσσω τὴν πρωτογενεῖαν ὑπό νομούσιας, μαγισσικῆς μορφῆς, που θα τὸν ἐπιτρέπει τὴν ἀδάνδωσην ἔνος κόδου μέσα στην αρχαία μηχανή της πόλης, ἴνωντεροντατα, πονηρούσ-

τα πάντα, ικανούσσουντα, αποκριώνται. Για όλη η εξάρθρωσίς τους την σημαντικότητα και να κερδίσει ένα τέτοιο στέρεμα καταφέγγιον στό μέσο. Μέσα από την μημηγή ουνέτηση του μάυμού δεσμεύει άγριευτάς την δαμάνευση της ώλης, συντρίνοντας ρυθμικά τις δυν διαστολής, καταρρώνοντας έτσι μια διατολή κριτική δουμή χρόνου. Αύτό στη εικα- τέψη του έπιφανειώς το έφαρμαρεις την καυδοκοπήση των γραμμών των καύεμνων πού έπειρεγμέ- γιατι, γιατί πάντοτε σα βάση του μετα- ποτερίζεται τον γραπτό λόγο τών ποταμών μεταποιεί σε οπτικά και ου- θινά τραβάνται.....

σα, γράμματα καὶ ἀριθμοί· γράφει γιά τη γλώσσα, τὰ έξις:

«Η γλώσσα, κατα ποσοστό πάνω ἀπό ἐνενήντα ποτὲ τοῖς ἔκατον, εἰναι προϊὸν τῆς νικήτρας, κατά φθοράρχα φαντασίας. Δέν ὄποισκει τόσο στην ἐπικοινωνία καὶ ἀπὸ καρκού συνεννόηση δύο στὴν παραμύθι.

άπο όλα τά στραβά που μπορούν νά τύχουν στην άγη. Αντικαθίστα τά ένστικτα, που ωθούνται τα στήν πραγμάτων, του καινού όλων τών πλαισίων αιτήματος, για ευτυχία και χαρά. Ασκεί το ρόλο αυτό ώς μυθική οικεύη, κατάσταση που αυτή η ίδια έκπτωσε.

Πότε πέρα ο Πεντεζίκης μάλιστα γιά τη θεωρία του Παύλαργο, στή σχέση γραμμάτων και κρίσματων.
Και γράφει:

«Εντάσσοντας ό πιευμόρας τά γράμματα τής ελληνικής λαζαρίθμησης στους νόμους και κανόνες της φρι- μητικής σειράς, έβερψε την ὄντι- ληψη ότι «οι ἀριθμοί δαίμονες ει- σιν». Η αντήληψη αὐτή, στην καμπή της Ἐντικλικότητας, του ελληνικού γλωσσικού τέκνου, δέν άντεπει την ἀπολεία της ὄντιληψης και αι- σθήσης της προσωδίας και κατόφ- σικη συνέπεια την διάφευξη τών δικρόνων, τών θραξέων, των μακρα- φυνέτων, των χελιδονών, των οὐρ- νικών, των δοντικών, των ἔντριχων, των ύμηρών, των συρριπτικών ουριφ- νων. Οι τρεις τηρητικές των φύ- ντων ποὺ ἀντιστοιχούν στα κοπτήτες του κιναύν χρώματος και καί- έξι τών ουριφνών ποὺ ὄντιστοιχού- μενη μι οειδά τους σε χοικεῖς καὶ υγρά- ἀντιληφεῖς χρωματικοί τάπας (σύν- φωνα μι την αισθητική φρόντι- πού τούς δέν ο ςωγράφος) στην πτυχίουν καὶ πρόστεούν στα πού- της ἀλφαβητικής τελινόμηνούν- άφού συγκεραστούν δίνουν ἐπι- πτυχίουν γνωμικέων καὶ οπιστι-

Καὶ φυσικά, τὸ θρησκευτικό στοχεῖο είναι ἐντὸν, ὅπως, ἀλλώσαι καὶ στὸ ἀρχογενέστατον τοῦ ἑργα, στὴν πεζογραφία καὶ στὴν ποίησή του. Η ἐπίδραση του Βεζύντου καὶ τῆς πολυμορφής παρδόσης του, είναι σημαντικό στοχείο στὴ δημόσια ρύθμη τοῦ Πεντζίκη. Ο *Συναθράπτων* είναι βασική πηγὴ ἐμπνευστής γιὰ τὸν Πεντζίκη καὶ αὐτὸν τὸ ἔχει γράψει πολλὲς φορές καὶ οἱ διοί.

Συνεχίζοντας την άνδυση, του λωγαριθμικού έργου του Πεντιζίκη, πάντοτε σε συνδυασμό με τό δύο πλευρικό έργο του, ή Αθηνά Σχίνα, γράφει:

«Η δριθέτηση τών συνολικότερων και μεγαλύτερων προφών τῶν θαίοι» έχει μεταφράσει ο Πάνος Πανασής. (Εκδόσεις Πασχάλη):

Εξυπηρετεί από σκέψεις στό δύο οι καθορίζεις τόν συντονισμού του έω-
τερικού χώρου πού καλύπτουν οι
μορφές αυτές και τούν έωντερού.
δημιουργήντας μεταφορικές μορ-
φές άναμέσα στο περαλόδη, τό πα-
ρόν και τόν μεταχρονισμό, συστήνο-
ντας με τόν τρόπο αυτό μια καθοι-
κοπιμένη θεολογία όπου τό άνωμα
- σημάτο του θυμοβετρούν μια
άνωσσο σχέσεων των πιθανοτήτων.
Πορεύομενος άνακει γιά νά άνδο-
μησει και διφορώνται γιά νά μετα-
σχηματίσει τά διντικείμενα σύ-
ντοποιημένα υλικά ίκεφραστς.
Επιπλέον έωρτοπει σταθερό με
τό μορφικό και γλωσσικό υλικό του
που δέν είναι πολύ φορέας άλλα και
λειτουργικά έκφραστα σχήματα. Σέ-
θεται πλάντα γιά τό λόγο αυτό και
σχεδόν κατανογνωτικά θά λέγαμε,
τήν έννοια του πλαισίου και ή σύν-
θετη του παρακολουθεύει συνήθως τό
περιβάλλοντα του.

σταυρικό σχήμα άνωπτουσσόν εί-
τε στό σχήμα των κέραβν τού σταυ-
ρού, είτε στό διάκενον του. Συμβολο-
ποώντας τά χρώματα και τά μορφώ-
ματα σε κώδικες γραφής κι ονάγων-
σης ή Πεντζίκης ψυχένει άκατάπαυ-
στα μια μηνική συνέχεια στίς χρο-
νικές διασυνέχειες των έπιμερισμάν
της μορφής πλεύσεων με μοτι-
κοπάθεια διάθεσέν εις κι δικρέ-
κων, τον αἰσθάτη κούδον γά την
οντολογική του ουθυπαρξία. Οι ου-
χότητες των συντακτικών ρυθμών
των ιανκανούλ ξεχωρίσμενος ή λαν-
θόντες χρόνος τη μηνής πού
λειτουργούν σαν μουσικές μετατρο-
πές με έπεινδικτες διπτικές δέξιες,
ομωμοποώντας άλχημικά τό χώρο
και τά σχήματα την ώρα της δη-

μιουργής του αποκαλύψεις".
Ο Πεντήκης είναι ένας δημιουργός που πάντοτε προθληματίκες και λαδενταλά (ιστορικές προσωπικές της προφρίζουμενης για το πατρικό καινούργιο). Το βιβλίο, όπως καταδίαινει κανείς, παρουσιάζει οπαντικό ένδιαφέρον. (Εκδόσεις «Ψυλίου»).

E. Závavá, «Ei-

